

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτταγηνάρι κατὰ τύπ. μεγεθ.
 Ἀτταγηνάρι, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.
 Ἀφτοδηνάρι τοῦ γιγαλοῦ καὶ σμύρνα τοῦ πελάου,
 ἔν σοῦ τὸ λάλουν, μάννα μου, ποῦ λόου μου φυλάου;

ἀτταγηνάρι τό, Κρήτ. κ.ά. ἄτταγηνάρι Κρήτ. κ.ά.
 ἀηνάρι Κῶς ἀτταγανάρι Κύπρ. ἀρτιχιονάρι Λεξ. Περίδ.
 Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 424 ἀρτιχιονάρι Θράκ. (Αἰν.) ἀρ-
 τιδονάρι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄτταγηνάριον, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀτ-
 ταγήν. Τὸ ἀρτιχιονάρι καὶ παρὰ Σομ. Πβ. ΜΣτεφαν-
 νίδ. ἐν Λαογρ. 10 (1929) 206.

Τὸ πτηνὸν τετράς ἢ βονασσία (tetras bonassia) τῆς τά-
 ξεως τῶν τετραωνιδῶν (tetraonidae). Συνών. ἀγριο-
 κοσσάρα, ἀγριοκόκκιτα, ἀγριοόρνιθα 1, λιβαδοπέρ-
 δικά, πέρδικά, φραγκολίνα. [**]

ἄττας ὁ, Λυκ. (Μάκρ.)

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄττα, προσφωνήσεως νεωτέρου
 πρὸς πρεσβύτερον.

Ἀνάδοχος. Συνών. δεξάμενος, νοννός.

ἄττατὰ ἐπιφών. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιφών. ἄτταταῖ κατ' ἀφομ. προχωρη-
 τικήν.

Ἐκφράζει ἐκπληξιν ἢ ἀηδίαν.

***ἀττελαγάρα** ἢ, ἀσταλαχάρα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀττέλαγος κατὰ τύπ. μεγεθ.

Θήλυς *ἀττέλαγος 1, ὁ ἰδ.

***ἀττελαγῖνα** ἢ, ἀτ-ταλοχῖνα Καλαβρ. (Κοντοφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀττέλαγος καὶ τῆς καταλ. -ῖνα.

Θήλυς *ἀττέλαγος, ὁ ἰδ.

***ἀττέλαγος** ὁ, ἀτσέλεγος Κρήτ. ἀτσέλεγος Κρήτ.
 ἀτ-τάλογο Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) ἀτ-τάλογον Καλαβρ.
 (Καρδ.) ἀτ-τάλαγον Καλαβρ. ἀσάλαχο Καλαβρ. (Μπόβ.)
 ἴσάλαχο Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀττέλαβος. Πβ. ΜΣτεφαννίδ. ἐν
 Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 70 κέξ.

Εἶδος ἀκριδος, ὁ τοῦ Ἀριστοτέλους ἀττέλαβος, ἀ-
 κριδίον τὸ ἐκτοπιστικὸν (acridium migratorium) τῆς
 τάξεως τῶν ἀκριδίων (acridii) τῶν ὀρθοπτέρων ἐντόμων
 Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ. κ.ά.) Συνών. *ἀττελαγάρα,
 *ἀττελαγῖνα. [**]

ἄττο τό, ἀμάρι. νᾶττο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *atto*. Πβ. GMeyer Neugr. Stud. 4,
 64 καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 623.

Νεῦμα, χειρονομία: Κάνω νᾶττο. || Ἄσμ.

Καὶ μὲ τὸ στόμα τοῦ ἔλεγε, δὲν εἶδα γὼ κοράσιο,
 μὰ μὲ τὸ νᾶττο τοῦ δειχνε, ὅς τὸ μάρμαρο ἀποκάτω.

ἀτυλιγάδιαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀτ'λιγάδιαστους πολ-
 λαχ. βορ. ιδιωμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυλιγαδιαστός <
 τυλιγαδιάζω.

Ὁ μὴ περιτυλιγμένος εἰς τὸ τυλιγάδι, ἐπὶ νήματος ἔνθ' ἄν.: Γνέμα ἀτυλιγάδιαστο Λεξ. Δημητρ.

ἀτυλίκωτος ἐπίθ. Βιθυν. (Κατιρ.) Προπ. (Ἀρτάκ.
 Πάνορμ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυλικωτός < τυλι-
 κώνω.

Ἐπὶ νήματος, ὁ μὴ τυλιγμένος: Νῆμα τυλικωμένο καὶ ἀ-
 τυλίκωτο Κατιρ.

ἀτύλιχτα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀτύλιχτος.

Ἀτυλίκτως, ἄνευ τυλίξεως: Ἀκόμα ἔχομε ἀτύλιχτα.

ἀτύλιχτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀτύλιχτους ἐνιαχ. βορ. ἰ-
 διωμ. ἀτύλ'χτους βόρ. ιδιωμ. ἀτύλιγος σύνηθ. καὶ
 Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) κ.ά. ἀτύλιγους ἐνιαχ. βορ. ἰ-
 διωμ. ἀτύλ'γους σύνηθ. βορ. ιδιωμ. ἀτύλιος Νάξ. (Ἀ-
 πύρανθ.) ἀτύλιστος Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυλιχτός < τυλί-
 γω, παρ' ὁ καὶ τυλίζω, ὅθεν ἀτύλιστος.

1) Ὁ μὴ περιτυλιγμένος, ὁ μὴ περικεκαλυμμένος δι'
 ὑφάσματος, χάρτου κττ. πολλαχ.: Ἀτύλιχτο δέμα. Ἀφη-
 σε τὸ κρέας ἀτύλιχτο καὶ τὸ κάθισε ἢ μυῖνα. β) Ὁ μὴ
 δυνάμενος νὰ περιειληθῇ, νὰ διπλωθῇ Λεξ. Δημητρ.: Τόσο
 χοντρὸ στρῶμα εἶναι ἀτύλιγο. Βρεγμένα τὰ καραβόπαννα εἶναι
 ἀτύλιγα. γ) Ἐπὶ νηπίων, ἀσπαργάνωτος πολλαχ.: Τοῦ
 πιδὶ εἶναι ἀτύλιχτου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀτύλιγο τὸ ἔχεις ἀκόμα
 τὸ φηλυκό σου καὶ δὲν πᾶς νὰ τὸ φασιώσης; Πελοπν. (Μάν.)
 Συνών. ἀφάσιωτος. δ) Ὁλως ἀκάλυπτος, μὴ κεκα-
 λυμμένος τὰ αἰδοῖα, γυμνὸς Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ μὴ
 περιειλιγμένος, ὁ μὴ παρσκευασμένος διὰ περιελίξεως,
 ἐπὶ νήματος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Νῆμα ἀτύ-
 λιχτο σύνηθ. Ἀτύλ'γον διασίδ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀτύλιγα
 ράμματα Ὁφ. Τραπ. 3) Μεταφ. ὁ μὴ περιπλακεῖς εἰς
 ἀνεπιθύμητον γάμον, εἰς ὑποχρεώσεις κττ. σύνηθ.: Εἶναι
 ἀτύλιγος ἀπὸ γυναικες. Ἐννοια σου, δὲ θὰ μείνης καὶ σὺ ἀτύ-
 λιγος, γρήγορα θὰ σὲ τυλίζουνε. Κάνενα δὲν ἄφησε ἀτύλιχτο,
 μ' ὅσους ἐμπλέξε ὅλους τοὺς τυλίξε.

ἀτύλωτος ἐπίθ. σύνηθ. ἀτύλουτους Ἡπ. Στερελλ.
 (Καλοσκοπ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυλωτός < τυ-
 λώνω.

Ὁ μὴ τελείως διὰ συμπίεσεως πληρωθεὶς ἔνθ' ἄν.:
 Σακκὶ ἀτύλουτου Ἡπ. || Φρ. Τὴν ἔχω ἀτύλωτη (ἐνν. τὴν
 κοιλίαν, ἥτοι δὲν ἐκορέσθην). Εἴμαι-σηκώνομαι ἀτύλωτος
 (συνών. τῇ προηγουμένῃ) σύνηθ.

ἀτύπωτος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀτύπωτος.

Ὁ μὴ τυπωθεὶς διὰ τῆς τυπογραφικῆς μηχανῆς: Ἀτύ-
 πωτο βιβλίον. Ἀτύπωτη ἐφημερίδα.

ἀτυράννευτος ἐπίθ. Πελοπν (Κορινθ.)—Λεξ. Ἐλευ-
 θερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυραννευτός < τυ-
 ραννέω.

1) Ἀτυράννητος 1, ὁ ἰδ., Λεξ. Ἐλευθερουδ. 2)
 Ἀτυράννητος 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Κορινθ.): Ζωὴ ἀτυράν-
 νευτη.

ἀτυράννητος ἐπίθ. Κρήτ. κ.ά. ἀτυράννηστος Κρήτ.
 κ.ά.—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Λεξ. Δημητρ. ἀτυράννηστος Πόντ.
 (Τραπ. Χαλδ.) ἀτυράννηστος Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀτυ-
 ράννηγος Λεξ. Δημητρ. ἀτυράννηγος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)
 ἀτυράννητος Βιθυν. Ἡπ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά.—Λεξ. Ἐλευ-
 θερουδ. ἀτουράννητος Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. κ.ά.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀτυράννητος. Ὁ τύπος ἀτυράν-
 νιστος ἐκ τοῦ τυραννίζω παρὰ τὸ τυραννῶ.

1) Ὁ μὴ ταιλαιπωρούμενος ἢ ὁ μὴ ταιλαιπωρηθεὶς, ὁ
 διάγων βίον ἀτάραχον, ἄνευ δοκιμασιῶν ἢ περιπετειῶν
 ἔνθ' ἄν.: Ἀτυράννηστος ἀπὸ τὰ παιδιὰτικὰ ὡς τὰ γεροντικά
 του χρόνια Λεξ. Δημ. Ἀτυράννητο κορμὶ Βιθυν. Ζωὴ ἀτου-
 ράκνητη Εὐβ. (Κονίστρ.) Μία μέρα ἀτυράκνητη δὲν πέρασα,
 ὅλο μὲ τυραννᾶνε τοῦτα τὰ παιδιὰ Πελοπν. (Μάν.) Ἀπὸ τὸ

παιδὶν τὴν μάγαν ἄθε' κ' ἀφ' ἑνὸς ἀτυράνιστον Πόντ. (Τραπ.)

2) Ὁ μὴ προξενῶν μεγάλας ἐνοχλήσεις καὶ ταλαιπωρίας ἢ ὁ μὴ ἔχων βασιάνους καὶ ταλαιπωρίας *Λεξ. Δημ.*: Ἀτυράνιστη ἀρρώστια-δουλειά. Ἀτυράνιστο ταξίδι. Συνών. ἀτυράνευτος.

ἀτυροκόμητος ἐπίθ. Κάμπ. Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυροκομητός < τυροκομῶ.

Ὁ μὴ μεταβληθεὶς εἰς τυρόν, ἐπὶ τοῦ γάλακτος ἐνθ' ἄν.: *Γάλα ἀτυροκόμητο* Κάμπ.

ἀτύρωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. *τυρώτος < τυρώνω.

Ὁ μὴ διὰ τυροῦ ἀρτυθεὶς: *Μακαρόνια ἀτύρωτα*.

ἄτυχα ἐπίρρ. Πελοπν. (Συγκὰ Κορινθ.) Χίος κ.ά. ἄτ'χα Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνάτυχα Ἡπ. — (Παναθήν. 21, 73). — *Λεξ. Αἰν.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος.

1) Οὐχὶ κατὰ τρόπον καλόν, κακῶς Ἡπ. Χίος: Ἀτυχα τὸ'καμε τσαὶ γιὰ ἐτοῦτο ἐν ἐπῆγε καλὰ τὸ πρῶμα Χίος Πήγαινε ὁ πόρος τῆς ἀγάπης τῆς ἀνάτυχα καὶ ἀνάκερδα Ἡπ.

2) Οὐχὶ ἐπιτυχῶς, ἀσκόπως, ἐπὶ σκοπεύσεως (Παναθήν. ἐνθ' ἄν.): Τὸ δικό μου τὸ βόλι ἀνάτυχα δὲν πέφτει. 3) Δυσχερῆτως, ἀηδῶς Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Πελοπν. (Συγκὰ Κορινθ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Αἰν.*: Ἀτ'χα μυρίζ' Ἀδριανούπ. Αἰν. || Φρ. *Μοῦ ἔρχεται ἄτυχα* (ἔχω τίσιν πρὸς ἐμετόν, ναυτιῶ, οἶον: δὲ θέλω καφέ, γιὰτὶ μοῦ ῥχεταὶ ἄτυχα, ἔφαγα τὸ φαεὶ καὶ μοῦ ῥθε ἄτυχα κττ.) Συγκὰ Κορινθ. *Μ' ἔρχιται ἄτ'χα* Βελβ. Καταφύγ. *Τοῦ ἦρθε ἄτ'χα* (τοῦ ἦρθε τάσις πρὸς λιποθυμίαν) Ζαγορ.

***ἀτυχάδα** ἡ, πληθ. ἀτ'χάδεις Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀτυχία καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Τάσις πρὸς λιποθυμίαν, λιποθυμία: *Ἐχ' ἀτ'χάδεις*.

ἀτυχάνθρωπος ὁ, ἀμάρτ. ἀτυχάνθρωπος Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

Ἀνθρώπος πονηρός, πανοῦργος. Πβ. ἀτυχογυναῖκα.

ἀτυχεύω Πελοπν. (Μάν.) ἀτυχεύω Κρήτ. (Κασιδ.) Μετοχ. ἀτυχεμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Γίνομαι ἄτυχος, ἀτυχῶ, κακοτυχῶ ἐνθ' ἄν.: *Ἐτύχεψε 'ς τὸ γάμο τζη* Κασιδ. *Ἐτύχεψε ἡ κακομοῖρα καὶ γιὰ 'κειονὰ δὲ δὴ καταδέχουσαι οἱ - γ - ἄλλες αὐτόθι. Δὲν ἔχει τύχη καθόλου αὐτός, καὶ 'ς τὸ γάμο του ἀτύχεψε καὶ 'ς ὅλα Μάν.*

2) Μετοχ. ἀτυχεμένος = πονηρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἀτυχεμένη 'τονε γιὰ νὰ πάρη τὸ βασιλόπουλλο* (ἐπονηρεύετο νὰ πάρη κτλ. Ἐκ παραμυθ.) *Εἶναι δυσκολόπιαστες οἱ ἀτσιδες, 'γιατὶ εἶν' ἀτυχεμένα ζωδόβολα*.

ἀτύχημα τό, λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτύχημα.

Ἀτυχὲς συμβάν, δυσάρεστον ἢ ἐπιζήμιον γεγονός, δυστύχημα: *'Σ τὸ ἀτύχημά μας αὐτὸς βρέθηκε* (αὐτὸς μᾶς συνέδραμε ὁπωσδήποτε). *Τὰ ἀτυχήματα μᾶς ἔρχονται τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο. Εἶχε τὸ ἀτύχημα νὰ χάσῃ τὸν πατέρα του - τὸ παιδί του - τὴ γυναῖκα του κττ.*

ἀτυχία ἡ, λόγ. κοιν. ἀτυχία σύνθηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀτυχία. Ὁ τύπ. ἀτυχία καὶ μεσν. Πβ. *Μαχαιρ.* 1,468 (ἐκδ. RDawkins).

1) Δυστυχία, κακοτυχία κοιν.: *Ἀτυχία ἀπάνω 'ς τὴν ἀτυχία*. Ὅλο ἀτυχίες τοῦ βρίζονται 'ς τὴ δουλειά. Οἱ ἀτυχίες

ποῦ τοῦ ἔτυχαν 'ς τὴ ζωὴ του δὲ λέγονται. *Ἐνα σωρὸ ἀτυχίες μοῦ τύχανε τὸ φεινὸ τὸ χρόνο, ὅπου κι ἂν ἐπῆγα παντοῦ ἀτυχία*. Ὅλες οἱ ἀτυχίες γιὰ μένα. Ἀπὸ ἀτυχία σὲ ἀτυχία πέφτει. 2) Ἀηδία, τάσις πρὸς ἐμετόν, ναυτία Πελοπν. (Καλάβρυτ. Πάτρ.): *Ἐχω ἀτυχία τρομερὴ* (μοῦ ἔρχεται ἐμετός). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναγούλα (Ι) Α 1.

ἀτυχίλα ἡ, ἀμάρτ. ἀτ'χίλα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. MNE 2, 247.

1) Δυσάρεστος ὁσμή: *Μυρίζ' ἀτ'χίλας τοῦ χῶμα, ἅμα εἶναι νεουσαμμένον*. 2) Δυσθυμία, ἀηδία: *Μόρχιται ἀτ'χίλας*.

ἀτυχογυναῖκα ἡ, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. γυναῖκα.

Γυνὴ πονηρά, πανοῦργος. Πβ. ἀτυχάνθρωπος.

ἄτυχος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.) ἄτυχους Δυκ. (Λιβύσο.) Μακεδ. (Βλάστ.) ἄτ'χους βόρ. ἰδιώμ. Κλητ. ἀτ'χὲ Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Σαραντάπ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀτυχῆς. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. ΓΧατζιδ. MNE 2,105 κέξ. Περὶ τῆς κλητ. ἀτ'χέ, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ μενακίνησις τοῦ τόνου κατὰ τὸ καλὲ καὶ τῆς ὁποίας προγενέστερος τύπος ἄτ'χε, ἰδ. ΜΚριαρ. ἐν Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζαντ. Σπουδ. 10 (1933) 83-94.

1) Ὁ μὴ ἔχων καλὴν τύχην, ἀτυχῆς, δυστυχῆς, ταλαίπωρος κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ.ά.): *'Σ ὅλη του τὴ ζωὴ ἦταν ἄτυχος*. Ἀτυχος ἄνθρωπος, ὅ,τι κι ἂν κάμῃ προκοπὴ δὲ βλέπει. *Ἦμουν ἄτυχος καὶ δὲν ἔζησε ὁ πατέρας μου*. Ἀτυχη οἰκογένεια κοιν. *Ντό ἄτυχος εἶμαι!* Κερασ. || Παροιμ. *Ἀτυχος πάει νὰ πνιγῇ, στρεφεύουν τὰ πηγάδια* (ὅτι ὁ ἀτυχῆς ἀποτυγχάνει εἰς οἵανδήποτε προσπάθειάν του ἀκόμη καὶ εἰς ἐπιζήμιον) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Πρόδρομ. 4,241 (ἐκδ. Hesselring - Pernot) «οὐκ ἐπιστάμην ἄτυχος τὴν συσκευὴν καὶ πρᾶξιν, | τρόπον τὸν κακομήχανον τῆς γυναικὸς ὁ τάλας». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄμπαχτος, ἀρρίζικος 1, βαρειόμοιρος, ἀντίθ. τυχερός. β) Ἡ κλητ. ἀτ'χέ ὡς προσφώνησις ἰσοδύναμος πρὸς τὸ καλὲ: *Ἀτ'χέ μάννα - πατέρα κττ.* Τρίκκ. *Ἀτ'χέ, ἄσε με!* αὐτόθ. *Μίλησες, ἀτ'χέ;* Καλάβρυτ. γ) Πτωχός, ἄθλιος, εὐτελής, ταπεινός Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.): *Ἐνας κουρελιασμένος, ἄτυχος, ἀκάθαρτος, ζητιᾶνος, ἐλεεινός Λακων*. 2) Ἐπὶ γεγονότος ἢ καταστάσεως, ὁ μὴ ἔχων εὐτυχὲς ἀποτελέσματα κοιν.: *Ἀτυχος γάμος - λόγος κττ.* Ἀτυχη περίστασι - μέρα. Ἀτυχο συναπάντεμα κττ. β) Ὁ μὴ καλοῦ πρόξενος κοιν.: *Ἀτυχο σπίτι* (τὸ ἔχον κακὸ στοιχειό). γ) Ὁ μὴ δεξιὸς Πόντ. (Κερασ.): *Ἀτυχον δέριν* (ἡ ἀριστερὰ χεὶρ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ καλὸν δέριν, τὴν δεξιὰν χεῖρα). 3) Κακός, ἀποκρουστικός Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κύπρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἀτ'χη μυρουδιά Ἀδριανούπ.* *Ἐχ' νιὰ ἄτ'χη γλυκάδα - ξ'νάδα κττ.* Αἰτωλ. β) Ἐπικίνδυνος Πόντ. (Κερασ.): *Ἀτυχον κακαδίκιν ἐχτύπεσεν ἄτον καὶ 'κ' ἐξέρω ἂν θᾶ ἔδη γλύτωμαν* (βαρεῖα νόσος τὸν προσέβαλε καὶ δὲν γνωρίζω ἂν θᾶ γλυτώσῃ). 4) Πονηρός, πανοῦργος Ἀμοργ. 5) Δύστροπος, δύσκολος Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.): *Ἀτυχον παιδί*. Συνών. γρινιάρης.

ἀτυχόσκυλλος ὁ, (Νεοελλ. Ἀνάλ. Παρνασσ. 1, 160).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄτυχος καὶ τοῦ οὐσ. σκύλλος.

Κύων κακός, οὐχὶ γενναῖος, θρασυδείλος: Παροιμ. *Μὴ βλέπῃς τὸν ἀτυχόσκυλλο ὄντας κυνηγᾷ, μόν' ὄντας τόνε κυνη-*

